

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupený Mgr. Markem Dolečkem, advokátem se sídlem Ostrovní 30, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 40/2009 - 67,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2009, zn. 2008/1769/30, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 17. 3. 2008, č. j. 483-2/08-060100-21, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení v případě devíti pravomocných rozhodnutí (dodatečných platebních výměrů) Celního úřadu Chrudim (dále jen „celní úřad“) a s nimi souvisejících rozhodnutí celního ředitelství.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 40/2009 - 67, zamítl.

Relevantní části správního spisu shrnul městský soud tak, že žádostí o obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“) ze dne 28. 12. 2007 požádal žalobce celní ředitelství o obnovení celních řízení zakončených devíti rozhodnutími (dodatečnými platebními výměry) celního úřadu a na ně navazujícími rozhodnutími celního ředitelství. V žádosti žalobce mj. uvedl, že o nové skutečnosti, že celní úřad při odběru vzorků zboží dováženého ze Slovenské republiky (deklarovaného jako sirup s citrónovou příchutí) a jejich zabezpečení před nedovolenou manipulací nepostupoval v souladu s platnými vnitřními předpisy celní správy, se dozvěděl dne 4. 7. 2007 a o skutečnosti, že předmětné dovezené zboží bylo na Slovensku vyrobeno jako zušlechtěný výrobek v režimu aktivního zušlechťovacího styku, se dozvěděl v srpnu roku 2007. O skutečnosti, že u zboží, které bylo možno dovážet beze cla, nebyly splněny zákonné podmínky pro použití preferenčního sazebního opatření, se dozvěděl dne 17. 9. 2007.

Rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 17. 3. 2008, zn. 483-2/08-060100-21, byla uvedená žádost žalobce zamítnuta. Celní ředitelství, stejně jako celní úřad, totiž dospělo k závěru, že nové skutečnosti, které by opravňovaly povolení požadované obnovy řízení, nenastaly.

Městský soud v rozsudku konstatoval, že dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Právě o takové tvrzené nové skutečnosti žalobce opřel svou žádost o povolení obnovy celních řízení zakončených devíti rozhodnutími v podobě dodatečných platebních výměrů celního úřadu ze dne 3. a 4. 9. 2003 a na ně navazujícími rozhodnutími celního ředitelství o odvolání ze dne 18. 6. 2004.

Za novou skutečnost dle městského soudu žalobce považoval, že se při jednání na celním ředitelství, týkajícím se jiné věci (ale stejného zboží), dozvěděl o existenci vnitřního předpisu celní správy SPČ 1/2000 (Pracovní postup při manipulaci se vzorky zboží k zajištění jeho totožnosti, určení sazebního zařazení a ke zjištění jeho vlastností). S ním přitom nebyl v dřívějších věcech seznámen. K této námitce městský soud uvedl, že z evidenčních listů vzorků, obsažených ve správním spise, nepochybně vyplývá, že tyto žalobce opatřil svým razítkem a podpisem, čímž potvrdil správnost tam uvedených údajů, souhlasil se způsobem odběru vzorku a současně také souhlasil, že odebraný vzorek je totožný s kontrolovaným zbožím. V evidenčních listech vzorků pak byla v bodě 7 obsažena zmínka o daném vnitřním předpisu v podobě formulace „Odchylky od SPČ

1/2000“ s odkazem, že odchylky je nutné uvést v příslušné položce. Předmětný vnitřní předpis byl uveden i v pokynech pro vyplnění. Dle městského soudu tak musel žalobce o daném předpisu vědět a vlastním podpisem to i stvrdil. Proto městský soud danou skutečnost za novou nepovažoval, stejně jako námitku týkající se nesouladnosti postupu při zapečetění (zaplombování) předmětných vzorků s předpisem SPČ 1/2000, neboť již v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 29. 7. 2003 žalobce uváděl, že jeho zaměstnanec byl přítomen u odběru, ale již nikoli u samotného procesu zaplombování, evidence a ztotožnění vzorku. Jelikož o této skutečnosti věděl, měl ji namítat již v původních řízeních, resp. následném soudním řízení.

Ohledně námitky týkající se Smlouvy o vytvoření celní unie mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, uveřejněné pod č. 237/1993 Sb., odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 - 127. Uvedl, že ani existence právního předpisu, publikovaného v roce 2001, nemůže být považována za novou skutečnost a odůvodnit povolení obnovy řízení ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní.

Městský soud uzavřel, že žádná z žalobních námitek nebyla důvodná a nezakládala důvod pro obnovu řízení. Celní orgány se přitom žádostí žalobce řádně zabývaly, svá rozhodnutí řádně odůvodnily a nejednaly v rozporu se zákonem, pokud tuto žádost zamítly.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Za klíčovou stěžovatel označil otázku, zda ve své žádosti o obnovu řízení předložil nové skutečnosti dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní. Podstatný pro rozhodnutí o této věci je dle něj rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, publikovaný pod č. 1383/2007 Sb. NSS. Dle tohoto rozsudku je možné soudně přezkoumat správnost postupu celních orgánů i z hlediska souladnosti s vnitřním předpisem vydaným Generálním ředitelem Generálního ředitelství cel, konkrétně SPČ 1/2000. Takový vnitřní předpis může založit správní praxi, od které je možné se odchýlit jen za stanovených podmínek.

Stěžovatel se přitom o existenci vnitřního předpisu SPČ 1/2000 dozvěděl až v roce 2007. V původní věci s ním nebyl seznámen a ani mu nebyl znám. To také proto, jak přiznal i žalovaný, že daný vnitřní předpis nebyl veřejně publikován. Nebyl publikován přesto, že je dle judikatury Nejvyššího správního soudu v rámci celního řízení fakticky závazný. Z důvodu této závaznosti (jak pro stěžovatele, tak pro pracovníky celních úřadů), je zcela nezbytné, aby s ním byl dovozce seznámen dříve, než je proveden odběr vzorků, a to zejména proto, aby mohl uplatnit svá práva přiznaná mu tímto vnitřním předpisem. Jinak se jedná o akt libovůle správního úřadu, neboť tím, že vnitřní předpis nezveřejní, může různým subjektům (dovozcům) přiznávat různá práva a oprávnění.

Stěžovatel též nesouhlasí s argumentací městského soudu o tom, že o vnitřním předpisu SPČ 1/2000 musel vědět, když příslušný údaj v evidenčním listu vzorku stvrdil svým podpisem. Z pouhého uvedení zkratky daného předpisu nelze vyvodit, že je tím prokázána znalost tohoto předpisu. Na evidenčním listu není uvedeno, že by stěžovatel

svým podpisem potvrdil, že se seznámil se zněním vnitřního předpisu SPČ 1/2000, ale je zde pouze bez dalších souvislostí zmíněna příslušná zkratka. Z takového uvedení zkratky, která je osobě mimo okruh zaměstnanců celního úřadu zcela nesrozumitelná, nelze nic vyvodit.

Stěžovatel dodal, že celní úřad nepostupoval při odběru a manipulaci se vzorky v souladu s vnitřním předpisem SPČ 1/2000 a o jeho existenci se stěžovatel dozvěděl až později. Právě existence SPČ 1/2000 je novou skutečností nezbytnou pro povolení obnovy řízení. Kdyby totiž byl stěžovatel se svými právy vyplývajícími z tohoto předpisu seznámen, zabezpečil by odebrané vzorky svou pečetí. Nedošlo by tak k situaci, že Slovenskou republiku opustí zapečetěná cisterna, v níž je, dle analýzy slovenských celních orgánů, aromatizovaný sirup a při následné kontrole je českými celními orgány rozporována přítomnost aromatu v sirupu.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti se závěry městského soudu ztotožnil a doplnil, že stěžovatelovo tvrzení o neznalosti vnitřního předpisu SPČ 1/2000 je účelové. Na evidenčním listu vzorku, který stěžovatel podepsal, je odkaz na SPČ 1/2000 uveden jednoznačně a na více místech. Při neznalosti dané zkratky mohl stěžovatel celní orgán požádat o vysvětlení a zpřístupnění tohoto předpisu. To ale neučinil a podpis něčeho, čemu nerozuměl, jde k jeho tíži. I s ohledem na zásadu „právo přeje bdělým“ se nemůže jednat o novou skutečnost odůvodňující povolení obnovy řízení. Celní orgány existenci vnitřního předpisu netajily, naopak na ni upozornily a stěžovatele o právech z toho předpisu vyplývajících poučily.

Žalovaný dodal, že celní orgány při odběru vzorku postupovaly přesně podle předmětného vnitřního předpisu a neporušily ho. Jeho výkladem a správností postupu celních orgánů se v obdobném případě (řízení bylo vedeno s jiným subjektem) Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 – 127. Pokud tedy byl postup celních orgánů správný, nemůže být ani případná neznalost vnitřního předpisu novou skutečností mající podstatný vliv na rozhodnutí v dané věci. Celní orgány navíc nejsou povinny stěžovatele seznamovat s existencí všech vnitřních předpisů vztahujících se k jejich činnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Klíčovou otázkou v nyní posuzované věci je, zda stěžovatel ve své žádosti o obnovu řízení předložil nové skutečnosti ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní, které měly vést k rozhodnutí o povolení obnovy celního řízení, resp. zda městský soud ve svém rozsudku tyto tvrzené nové skutečnosti ve světle rozhodnutí celních orgánů správně

zhodnotil. Dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní přitom musí být pro povolení či nařízení obnovy řízení kumulativně splněny mj. tyto tři podmínky: a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které b) nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a c) mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Obecně lze souhlasit s názorem stěžovatele, že správní soudy mohou přezkoumat postup celních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem. K tomu, dokonce ve vztahu k vnitřnímu předpisu SPČ 1/2000, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, publikovaném pod č. 1383/2007 Sb. NSS, na který se stěžovatel odvolává, že „*[n]ení v rozporu se zákonem, pokud za situace, kdy obecně závazný právní předpis výslovně neupravuje postup správních orgánů, k němuž jsou tyto zmocněny na základě zákona (...), správní soud přezkoumá postup celních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem (...), který není jinak obecně právně závazný. Podmínkou ovšem je, že tento interní předpis upravuje postup, který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování a založil správní praxi při manipulaci se vzorky zboží, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) nepřípustná*“. K otázce závaznosti ustálené správní praxe pro správní orgán pak lze odkázat také např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS; ve vztahu k možnosti odchýlení se od takové správní praxe, resp. k její změně je možné poukázat např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publikované pod č. 1915/2009 Sb. NSS.

Je však třeba zdůraznit, že předmětem řízení v nyní posuzované věci není správnost postupu celních orgánů v původních celních řízeních ani zákonnost v těchto řízeních vydaných rozhodnutí. Tyto otázky již správní soudy na základě žalobních a posléze kasačních námitek stěžovatele pravomocně přezkoumaly, přičemž rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2005, č. j. 31 Ca 191/2004 – 29, byly žaloby stěžovatele proti původním rozhodnutím celních orgánů zamítnuty a kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Afs 68/2005 - 80. Předmětem řízení v nyní posuzované věci je tedy pouze to, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 1 Afs 59/2008 – 58, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se přitom domnívá, že tyto podmínky splněny nebyly, neboť stěžovatel skutečnosti požadované ustanovením § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní nepředložil.

Ve věci je eventuálně možné, s výhradami vyplývajícími z níže uvedených závěrů, uvažovat o tom, že ve věci vyšly najevo skutečnosti subjektivně nové pro stěžovatele (zejm. povědomí o existenci vnitřního předpisu SPČ 1/2000); není však dle názoru Nejvyššího správního soudu možné se domnívat, že by byla splněna výše popsaná podmínka b), tedy že by tato skutečnost nemohla být bez zavinění stěžovatele uplatněna již dříve v řízení. Zdejší soud je totiž téhož názoru jako městský soud, že stěžovatel o existenci daného vnitřního předpisu minimálně mohl či měl vědět s ohledem na to, že zmínky o něm, byť formou zkratky, jsou ve formulářích evidenčních listů vzorků jasně uvedeny. Nejvyšší

správní soud se přitom přesvědčil, že příslušné evidenční listy vzorků jsou stěžovatelem podepsány a opatřeny jeho razítkem. Stěžovatel tak potvrdil správnost uvedených údajů, souhlasil se způsobem odběru vzorku a též souhlasil, že odebraný vzorek je totožný s kontrolovaným zbožím. Vnitřní předpis SPČ je ve formulářích evidenčních listů vzorků zmíněn na více místech: v položce 7 je uvedeno „odchylky od SPČ 1/2000“ s poznámkou, že tyto odchylky je nutné uvést v položce 18 formuláře; vnitřní předpis SPČ 1/2000 je zmíněn též v bodě 7 pokynů pro vyplnění.

V souvislosti s uvedeným je třeba, a to i ve vztahu k dalším námitkám stěžovatele (že měl být o existenci vnitřního předpisu poučen, že tento předpis měl být zveřejněn apod.), plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 – 127, www.nssoud.cz (tento rozsudek se sice týkal jiného subjektu, je však možné poznamenat, že v obdobné věci, přičemž stěžovatel byl v době příslušného celního a navazujícího soudního řízení jednatelem, resp. společníkem tohoto subjektu). Nejvyšší správní soud zde mj. uvedl:

„Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani se stěžovatelovou námitkou, že měl být před odběrem vzorku seznámen s celým vnitřním předpisem SPČ 1/2000. Zcela ve shodě s krajským soudem má totiž za to, že celní orgány nemají povinnost deklaranta ex offo seznamovat s celým obsahem vnitřního předpisu, nýbrž že postačí, je-li deklarant poučen v rozsahu nezbytném pro zachování všech jeho práv; v daném případě tak, aby mohlo dojít k řádnému odebrání vzorku. Stěžovatel měl být tedy poučen v souladu s bodem 19 evidenčního listu vzorku (deklarant musí být poučen, že svým podpisem stvrzuje správnost údajů uvedených v tomto formuláři, že souhlasí se způsobem odběru vzorku a že je odebraný vzorek totožný s kontrolovaným zbožím). V tomto rozsahu je třeba deklaranta poučit. V daném případě byl evidenční list o odběru vzorku ze dne 16. 4. 2004 řádně podepsán deklarantem (stěžovatelem), aniž by v něm byl vyznačen jakýkoli deklarantův nesouhlas ani zde nebylo zmíněno, že by nebyl poučen o skutečnostech potřebných k vyplnění evidenčního listu. Nejvyšší správní soud tak má za to, že v potřebných intencích byl stěžovatel celními úřady poučen.

Stěžovatel také uvádí, že součástí evidenčního listu vzorku ze dne 16. 4. 2004 je i bod 7 s názvem „Vzorek“ a rubrika „odchylky od SPČ 1/2000“, která zůstala nevyplněna. Z toho dovozuje, že celní úřad nevyplněním odchylek prohlašuje, že postupoval v souladu s tímto SPČ. Pokud je pak po deklarantovi požadován podpis evidenčního listu, měl by být seznámen s obsahem tohoto SPČ. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem v tomto ohledu nesouhlasí. Podle bodu 19 evidenčního listu sice deklarant svým podpisem stvrzuje správnost údajů uvedených v tomto formuláři, nelze však přijmout stěžovatelův závěr, že se jedná opravdu o veškeré údaje zde obsažené. Takový závěr by na deklaranty totiž kladl nepřiměřené požadavky a zcela neúměrně by prodlužoval dobu nutnou pro odběr vzorku. Každý deklarant by se totiž musel pečlivě seznámit s předmětným vnitřním předpisem, případně dalšími předpisy a následně jednotlivé kroky celníků kontrolovat a s příslušnými předpisy porovnávat. Nejvyšší správní soud má naopak za to, že stěžovatel svým podpisem nepotvrzuje správnost všech údajů obsažených ve formuláři, ale pouze těch, které sám sdělil, případně těch, jejichž znalost po něm lze oprávněně požadovat. Rozhodně nelze souhlasit s tím, že by stěžovatel stvrzoval také to, že celní úřad postupoval v souladu s vnitřním předpisem SPČ 1/2000. Nejvyšší správní soud tedy považuje za zcela dostatečné, je-li deklarant seznámen a poučen ve smyslu bodu 19 formuláře, tedy tak,

aby mohlo dojít k řádnému odběru vzorků. Celní úřad tedy nepochybil, pokud stěžovatele (deklaranta) ex offo s celým vnitřním předpisem neseznámil.

V případě, že by měl deklarant (stěžovatel) o postupu celních úřadů nějaké pochybnosti, jistě mohl celní úřad požádat o možnost seznámit se s příslušným vnitřním předpisem, což by mu nepochybně bylo umožněno. Ostatně, jak plyne ze spisu, stěžovateli byl obsah SPČ 1/2000 znám, jelikož nesoulad mezi postupem celního úřadu a tímto předpisem namítal."

Z uvedeného dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že zjištění existence vnitřního předpisu SPČ 1/2000 stěžovatelem nelze považovat za objektivní novou skutečnost, která navíc nemohla být bez jeho zavinění uplatněna již dříve v řízení. Z tohoto hlediska a v souladu s principem procesní ekonomie již není nutné se podrobně zabývat třetí podmínkou dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní, tedy zda tvrzené skutečnosti „*mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí*". Ohledně postupu celních orgánů lze v tomto směru pouze opětovně odkázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 - 127, www.nssoud.cz, zejména v části, v níž se vypořádával s obdobnou kasační námitkou a dospěl k závěru, že z vnitřního předpisu SPČ 1/2000 „*neplyne oprávnění deklaranta zabezpečit si vzorek i svým prostředkem, jak dovozuje stěžovatel. (...) Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by celní úřad pochybil, pokud mu neumožnil opatřit vzorek též svým zabezpečovacím prostředkem*".

Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud k věci doplňuje, že nedůvodnost žádosti stěžovatele o obnovu řízení bylo případně možné nahlížet i z toho pohledu, že stěžovatelem namítané skutečnosti (zjištění o existenci vnitřního předpisu, nedostatek poučení o jeho existenci a tvrzený nesoulad postupu celních orgánů s tímto předpisem) nespadají pod důvody pro povolení či nařízení obnovy řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní, neboť nemíří k otázkám skutkovým, ale právním. Přiměřeně lze v tomto směru zmínit odbornou literaturu týkající se obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád [tato úprava je v podstatě totožná s úpravou dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní]. Dle ní „*[n]ová skutečnost úzce souvisí s otázkou skutkovou. Za novou skutečnost nelze považovat skutečnost související s otázkou právní, například změnu právního výkladu rozhodné právní normy*" (Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol. Daňový řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 274); obdobně pak Kaniová, L. in Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011, s. 728: „*Ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří pouze na otázky skutkové, nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor.*" Námitky stěžovatele se přitom úzce dotýkaly výkladu povinností celních orgánů a jejich správní praxe při postupech dle § 115 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v relevantním znění; jednalo se tedy do značné míry o výklad zákona (a k němu se vztahujícího vnitřního předpisu celní správy) v otázce právní úpravy kontroly zboží a odebírání vzorků zboží, nikoli o nová zjištění výhradně skutkového charakteru.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu soudního spisu však plyne, že mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu